

Sygn. akt I ACa 849/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Hanna Nowicka de Poraj (spr.)
Sędziowie:	SSA Władysław Pawlak SSA Marek Boniecki
Protokolant:	sekr.sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko J. L. (1)

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego i o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 3 lutego 2014 r. sygn. akt I C 832/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

I ACa 849/14

UZASADNIENIE

Powód M. R. wniósł przeciwko pozwanemu J. L. (1) pozew o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego – wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie, Wydział V Gospodarczy z dnia 30 marca 2007 r. sygn. V GC 116/06/S i o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód podał, że wyrokiem tym zasądzono od niego na rzecz pozwanego kwotę 6693,30 zł. Zobowiązanie objęte tytułem wygasło, ponieważ powód w dniu 9 maja 2008 r. potrącił całą kwotę wraz z odsetkami i kosztami procesu z należną mu kwotą z tytułu bezprawnego naruszania dóbr osobistych przez powoda, a w

szczegółności z niewypłaconego powodowi wynagrodzenia ryczałtowego w wysokości 100.500 zł. z odsetkami. W skład wierzytelności przedstawionych do potrącenia wchodzić miały:

- 2450 zł. tytułem bezprawnego wykorzystania przez J. L. (1) hasła i logo stworzonego przez powoda w okresie od 3 października 2002 r. do 2 listopada 2006 r. z odsetkami od dnia 3 października 2002 r. do dnia zapłaty,
- 8040 zł. tytułem bezprawnego wykorzystywania zaprojektowanego przez powoda tekstu promocyjno – reklamowego na dużej metalowej planszy na ścianie budynku przy ul. (...) w K. z odsetkami od dnia 3 października 2002 r. do dnia zapłaty,
- 700 zł. tytułem niezapłaconych przez pozwanego kosztów sądowych w sprawie I C 466/99/S z odsetkami.

Powód potrącił też kwotę 150 000 zł, należną mu – jak twierdził – tytułem wynagrodzenia z tytułu obowiązującej do dziś, gdyż skutecznie nierozwiązanej umowy współpracy.

W toku postępowania powód rozszerzył żądanie pozwu o roszczenie o zapłatę. Ostatecznie sprecyzował to roszczenie na rozprawie w dniu 25 października 2012 r., domagając się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego kwot: powód rozszerzył żądanie pozwu o zapłatę z kwoty 29.040 zł. z odsetkami do dnia zapłaty z tytułu umieszczenia reklamy oraz z kwoty 181.500 zł. z odsetkami do dnia zapłaty z tytułu nierozwiązanej umowy o współpracę.

Pozwany M. L. wniósł o oddalenie powództwa, zarzucając, że wierzytelności, przedstawione przez powoda do potrącenia z należnością objętą wymienionym w pozwie tytułem wykonawczym, nie istnieją. Nie istnieją też wierzytelności, których powód domaga się zasądzenia od pozwanego. Ewentualnie pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda.

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem, z dnia 3 lutego 2014 r: 1/ odrzucił pozew co do kwoty 2950 zł, 2/ w pozostałej części powództwo oddalił, 3/ zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu w wysokości 7200 zł.

Rozstrzygnięcie powyższe zostało poprzedzone następującymi ustaleniami faktycznymi.

Postanowieniem z dnia 13 października 1999 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie Wydział I Cywilny zasądził od J. L. (1) na rzecz M. R. kwotę 240 zł. tytułem kosztów procesu. Powód wystawił dwie faktury wewnętrzne na pozwanego z tytułu wyjazdu na targi w W. na kwoty po 250 zł.

W piśmie z dnia 26 kwietnia 2006 r, złożonym do sygn. akt I C 466/99/S pozwany oświadczył, że potrącił koszty postępowania zasądzone postanowieniem z dnia 13 października 2006 r. z nierozliczonej zaliczki udzielonej pozwanemu w kwocie 500 zł. w dniu 3 czerwca 2002 r.

Zwrot kosztów sądowych ze sprawy I C 466/99/S został uwzględniony w rozliczeniach pomiędzy powodem a pozwanym przy rozliczaniu delegacji powoda.

W dniu 17 października 2001 r. została zawarta pomiędzy pozwanym, prowadzącym działalność gospodarczą pn. Biuro (...) jako zleceniodawcą a powodem prowadzącym działalność gospodarczą pn. R., jako zleceniobiorcą, umowa współpracy. Na jej podstawie zleceniobiorca zobowiązał się do organizacji sprzedaży biletów promowych i ofert wycieczkowych na morzu oraz prowadzenia i promocji tej działalności.

Umowa została zawarta na czas nieokreślony i mogła być rozwiązana za 3 miesięcznym wypowiedzeniem. Zmiany i uzupełnienia umowy wymagały dla swej ważności formy pisemnej w postaci aneksu.

W czasie obowiązywania umowy z dnia 17 października 2001 r. powód współpracował materiały reklamowe wykorzystywane przez pozwanego przy promocji prowadzonej firmy w czasopiśmie i na planszy reklamowej. Forma reklamy publikowanej w prasie była przygotowana przez redakcję gazety. Nadto powód poinformował (...) i redakcję (...) o zmianie numerów telefonu Informacji (...), którą wcześniej prowadził samodzielnie, a przeniósł do Biura (...).

W dniu 2 października 2002 r. zostało sporządzone pismo o treści „Nawiązując do przeprowadzonej rozmowy proponuję rozwiązanie za porozumieniem stron Umowy Współpracy z dnia 17.10.2001 r. Umowa Współpracy zostałaby rozwiązana z dniem dzisiejszym t.j. 02.10.2002 a strony zgodnie oświadczą, że nie roszczą wobec siebie z tytułu umowy.”

Dokument był podpisany przez powoda a nadto znajduje się na nim słowo „(...) i podpis J. L. (1).

Umowa została rozwiązana na wniosek powoda.

W dniu 2 października 2002 r. powód skierował do pozwanego pismo o treści „Proszę o przyjęcie do pracy w Biurze(...)”. W tym samym dniu został na niej sporządzony zapisek o treści „Zgoda 2.10.2002 Sprawę będzie prowadził dział Kadr” podpisany przez pozwanego.

Do zawarcia umowy o pracę nie doszło gdyż powód nie wyraził zgody na proponowane wynagrodzenie.

W sprawie sygn. akt V GC 116/06/S pozwany M. R. złożył w dniu 22 września 2006 r. pozew wzajemny, w którym wniósł o zasądzenie od J. L. (1) kwoty 9645 zł. 30 gr. w tym:

- kwoty 6695,30 zł. tytułem odszkodowania za wprowadzenie w błąd przy podpisaniu umowy z dnia 17 października 2001 r. z odsetkami od dnia 3 października 2002 r.

- kwoty 2400 zł. tytułem bezprawnego wykorzystywania przez J. L. wymyślonego przez M. R. hasła i logo za okres od 2 października 2002 r. do dnia 22 września 2006 r. z odsetkami od dnia 3 października 2002 r.

- 550 zł. tytułem niezapłaconych kosztów sądowych w sprawie sygn. akt I C 466/99/S (240 zł.) wraz z odsetkami od dnia 16 maja 2006 r.

Wyrokiem z dnia 30 marca 2007 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie Wydział V Gospodarczy w sprawie sygn. akt V GC 116/06/S zasądził od pozwanego M. R. na rzecz powoda J. L. (1) kwotę 6695 zł. 30 gr. z ustawowymi odsetkami od dnia 25 stycznia 2006 r. do dnia zapłaty, odrzucił pozew wzajemny M. R. co do kwoty 240 zł. oddalając powództwo wzajemne w pozostałym zakresie i zasądził od pozwanego M. R. na rzecz powoda J. L. (1) kwotę 535,70 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Pismem z dnia 9 maja 2007 r. (które dotarło do adresata w dniu 12 maja 2008 r.) powód M. R. oświadczył, że dokonuje potrącenia z kwotami zawartymi w zawiadomieniu z dnia 31 marca 2008 r. w sprawie IX KM 681/08 kwot:

- 2450 zł. tytułem bezprawnego wykorzystania przez pozwanego hasła i logo wymyślonego przez powoda w okresie od 3 października 2002 r. do 2 listopada 2006 r. z odsetkami od dnia 3 października 2002 r. do dnia zapłaty,

- 8040 zł. tytułem bezprawnego wykorzystywania zaprojektowanego przez powoda tekstu promocyjno – reklamowego na dużej metalowej planszy na ścianie budynku przy ul. (...) w K. z odsetkami od dnia 3 października 2002 r. do dnia zapłaty,

- 700 zł. tytułem niezapłaconych przez pozwanego kosztów sądowych w sprawie I C 466/99/S z odsetkami.

Następnie Sąd Okręgowy dokonał oceny powyższych faktów na gruncie przepisu art. 840 § 1 pkt 2 k.c. i art. 498 § 1 i 2 k.c.

Powód w niniejszym postępowaniu wystąpił z powództwem o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności twierdząc, że dokonał potrącenia wierzytelności stwierdzonej kwestionowanym tytułem egzekucyjnym z wzajemnymi wierzytelnościami przysługującymi powodowi wobec pozwanego. Skuteczne potrącenie skutkuje – zgodnie z art. 498 par. 2 k.c. – umorzeniem potrącanych wierzytelności do wysokości niższej z nich, a zatem stanowi zdarzenie skutkujące wygaśnięciem zobowiązania w rozumieniu art. 840 par. 1 pkt 2 k.p.c. Skuteczność potrącenia zależna

jest od tego, aby potrącane wierzytelności spełniały wymogi przewidziane w art. 498 par. 1 k.c. (istnienie wzajemnych wierzytelności, jednorodność, wymagalność, zaskarżalność) a okoliczności te muszą być wykazane w postępowaniu cywilnym przez stronę, która na potrącenie się powołuje – w niniejszym postępowaniu przez powoda.

W ocenie Sądu Okręgowego powód nie udowodnił aby którakolwiek z wierzytelności przedstawionych do potrącenia rzeczywiście mu przysługiwała. Powód nie powołał żadnych okoliczności mogących wskazywać na zaistnienie bezprawnego naruszenia jego dóbr osobistych przez pozwanego. Nawet gdyby taka sytuacja miała miejsce, to potrącenie wierzytelności o zadośćuczynienie z tego tytułu byłoby niedopuszczalne, zgodnie z art. 505 pkt 3 k.c., gdyż wynikałoby ona z czynu niedozwolonego.

Brak wierzytelności z tytułu wynagrodzenia ryczałtowego wynika stąd, że umowa z dnia 17 października 2001 r, którą powód wskazuje jako źródło tego roszczenia, została rozwiązana zgodnymi oświadczeniami stron stwierdzonymi pismem z dnia 2 października 2002 r. Przedmiotowy dokument nie wskazuje aby – jak twierdził powód – czynność ta była uwarunkowana zawarciem przez strony umowy o pracę, do czego ostatecznie nie doszło. Użycie w piśmie z dnia 2 października 2002 r. trybu warunkowego „Umowa Współpracy została rozwiązana...” również nie dowodzi, jakoby składane w niej oświadczenia nie miały charakteru definitywnego. W ocenie Sądu dokument zawierał propozycję rozwiązania (tj. ofertę zawarcia umowy rozwiązującej) umowy współpracy złożoną przez powoda pozwanemu, która to propozycja została następnie bezwarunkowo przyjęta przez pozwanego, poprzez napisanie na dokumencie „zgoda” i jego podpisanie. Taki stan rzeczy przemawia za oceną, że dokument ten stwierdza złożenie przez powoda i pozwanego bezwarunkowych i zgodnych oświadczeń woli rozwiązania umowy współpracy z dnia 17 października 2001 r. Przeprowadzone postępowanie nie wykazało, by powód złożył przedmiotowe oświadczenie pod wpływem błędu, zwłaszcza, że powód nawet nie twierdził, by się od skutków prawnych ewentualnego błędu zgodnie z art. 84 k.c. uchylił. Zatem nie ma podstaw do przyjęcia, że powodowi mogłoby się od pozwanego należeć jakiegokolwiek wynagrodzenie z tytułu umowy współpracy za okres po dniu 2 października 2002 r. albowiem z dniem tym stosunek prawny wynikający z umowy współpracy przestał strony obowiązywać. Zawarte w pozwie oświadczenie o potrąceniu tej wierzytelności nie odniosło skutku, z powodu nieistnienia przedstawionej do potrącenia wierzytelności powoda.

Nie wykazał również powód aby przysługiwały mu w stosunku do pozwanego jakiegokolwiek wierzytelności z tytułu naruszenia praw autorskich, w szczególności by źródłem takich wierzytelności było wykorzystywanie przez pozwanego zaprojektowanego przez powoda hasła i logo oraz tekstu promocyjnego. W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy zauważył, że w przedmiocie istnienia wierzytelności dotyczącej korzystania z hasła i logo istnieje negatywne prawomocne rozstrzygnięcie pomiędzy stronami niniejszego postępowania wyrokiem w sprawie sygn. akt V GC 116/06/S. Rozstrzygnięcie to dotyczy wprawdzie wierzytelności z tytułu korzystania z logo i hasła za okres od 2 października 2002 r. do 22 września 2006 r. podczas gdy w oświadczeniu o potrąceniu powód powołał się na istnienie tej wierzytelności również w okresie do 2 listopada 2006 r. Jednakże wyrok w sprawie V GC 116/06/S przesądza o nieistnieniu przesłanek powstania tej wierzytelności do dnia 22 września 2006 r. a powód nie powołał żadnych zaszyłych po tej dacie okoliczności, które mogłyby wskazywać na to, że po tej dacie na jego rzecz taka wierzytelność powstała. Niezależnie od tego Sąd Okręgowy przyjął, że treści intelektualne, które powód wskazał jako przedmiot jego praw autorskich nie spełniają wymogów określonych w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tj. Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631 ze zm.). Materiał reklamowy, który ma znajdować się w formie tablicy reklamowej na ścianie budynku ulicy (...) składa się z wyliczenia szeregu rodzajów usług oraz małego zindywidualizowanego znaku graficznego i sformułowań. Z kolei pozostałe materiały reklamowe, zawierają sformułowania, które stanowią wypowiedzi o charakterze powtarzalnym. W konsekwencji brak im indywidualnego charakteru działalności twórczej, a zatem jednego z wymogów przewidzianego w art. 1 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Nie można zatem uznać, że powodowi przysługuje prawo autorskie do tych treści, a w konsekwencji pozwany nie mógł prawa tego naruszyć.

Sąd Okręgowy podkreślił dodatkowo, że nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, że prawa autorskie majątkowe powoda zostały naruszone, to wierzytelność z tytułu bezprawnego wykorzystywania przez pozwanego praw autorskich powoda

należy zakwalifikować jako wierzytelność z tytułu czynu niedozwolonego, co zgodnie z art. 505 pkt 3 k.c. wyklucza możliwość przedstawienia takiej wierzytelności do potrącenia.

Brak jest też w ocenie Sądu Okręgowego podstaw do uznania, że powodowi przysługiwała w dacie złożenia oświadczenia o potrąceniu wierzytelność w kwocie 700 zł. z tytułu niezapłaconych przez pozwanego kosztów sądowych w sprawie I C 466/99/S z odsetkami. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego postanowieniem z dnia 13 października 1999 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie Wydział I Cywilny zasądził od J. L. (1) na rzecz M. R. kwotę 240 zł. tytułem kosztów procesu. Sąd Okręgowy przyjął jednak, że wierzytelność ta uległa umorzeniu jeszcze przed datą złożenia oświadczenia o potrąceniu (12 maja 2008 r.) gdyż została za zgodą obu stron skompensowana z zaliczką jaką powód pobrał od pozwanego w kwocie 500 zł. w dniu 3 czerwca 2002 r. Na dzień dokonywania potrącenia wierzytelność z tego tytułu już nie istniała i nie mogła być skutecznie przedstawiona do potrącenia. Zauważył ponadto Sąd Okręgowy, że powodowi nie przysługuje wierzytelność o zapłatę odsetek za opóźnienie od kwoty w/w kosztów procesu, gdyż art. 481 k.c. nie ma zastosowania do świadczeń pieniężnych zasądzonych prawomocnym orzeczeniem o kosztach procesu.

Podsumowując Sąd Okręgowy uznał, że powód nie wykazał istnienia żadnej z wierzytelności, które przedstawił do potrącenia z wierzytelnością stwierdzoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie, Wydział V Gospodarczy z dnia 30 marca 2007 r. sygn. V GC 116/06/S. Dlatego też powództwo o pozbawienie tego orzeczenia wykonalności podlegało oddaleniu.

Za bezzasadne uznał również Sąd okręgowy roszczenie pieniężne powoda. Domagał się on zapłaty następujących kwot:

- 29.040 zł. z tytułu korzystania z praw autorskich powoda
- 181.500 zł. z tytułu nierozwiązanej umowy o współpracę.
- 700 zł. z tytułu kosztów sądowych zasądzonych w sprawie sygn. akt I C 466/99/S i odsetek od tych kosztów.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał, że wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie, Wydział V Gospodarczy z dnia 30 marca 2007 r. sygn. V GC 116/06/S prawomocnie oddalono żądania powoda zapłaty kwot: 1/ 310 zł. tytułem kosztów sądowych w sprawie I C 466/99/S, 2/ 2400 zł. tytułem bezprawnego wykorzystywania praw autorskich powoda do logo i hasła z za okres od 02.10.2002 r. do 22.09.2006 r. i odsetkami od dnia 3 października 2002 r. Prawomocne jest też rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu, w wysokości 240 zł, zawarte w postanowieniu Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 13 października 1999 r., 466/99/S. Dlatego też – co do sumy w/w kwot – Sąd Okręgowy odrzucił pozew w oparciu o przepis art. 199 par. 1 pkt 2 k.p.c.

W pozostałej części Sąd Okręgowy oddalił żądanie zapłaty jako bezzasadne. W uzasadnieniu tej oceny Sąd Okręgowy powtórzył wszystkie argumenty prawne wskazane wyżej przy ocenie tożsamy z będącymi treścią roszczeń o zapłatę, wierzytelnościami przedstawionymi przez powoda do potrącenia z roszczeniem pozwanego wynikającym z tytułu wykonawczego.

Dodatkowo wskazał Sąd Okręgowy, że brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwany wyrządził powodowi szkodę, względnie, że wykorzystując wiedzę powoda, wzbogacił się bezpodstawnie. Powód twierdził wprawdzie w toku niniejszego postępowania, że umowa o współpracy była wykonywana przez pozwanego w sposób dla niego niekorzystny, a pozwany uzyskać miał korzyści z wiedzy i doświadczenia powoda, który prowadził uprzednio samodzielną działalność w zakresie pośredniczenia w sprzedaży przewozów morskich. Sąd Okręgowy zwrócił jednak uwagę, że z treści porozumienia rozwiązującego umowę o współpracy wynika, że strony zrzekły się wzajemnie roszczeń z tytułu tej umowy, a tym samym powód zrzekł się roszczeń z tytułu ewentualnego nienależytego wykonywania tej umowy przez pozwanego. Z twierdzeń powoda nie wynika zresztą na czym konkretnie negatywne działania miałyby polegać, albowiem powołuje się powód na bliżej niesprecyzowane „faktury wewnętrzne”, które miał pozwany mu wystawiać, jednak dokumentów tych nie przedstawia, tak więc nie można ustalić, w jaki sposób wystawienie

takich dokumentów miało negatywnie wpływać na sytuację finansową powoda. Odnosząc się natomiast do kwestii wykorzystania wiedzy i doświadczenia powoda Sąd Okręgowy zauważył, że jedyną konkretną okolicznością z tym związaną jest poinformowanie przez powoda redakcji (...)i (...) o aktualnych numerach telefonu Informacji (...) (którą powód miał uprzednio prowadzić samodzielnie, a którą przeniósł do Biura (...)) Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala jednak na ustalenie, aby wskutek tych czynności pozwany odniósł jakkolwiek korzyść, w szczególności bezpodstawną, tym bardziej, że z treści umowy o współpracę wynika, że powód był zobowiązany wobec powoda do prowadzenia promocji sprzedaży biletów promowych i ofert wycieczkowych. Zatem z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia się pozwanego kosztem powoda żadne roszczenie, zgodnie z art. 405 k.c. powodowi w stosunku do pozwanego nie przysługuje.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił powództwo w pozostałej części. Podstawę orzeczenia o kosztach postępowania stanowił przepis 98 par. 1 k.p.c.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości apelacją powód.

W obszernych wywodach powód zarzucił, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał sprawy, postępowanie dowodowe prowadził jednostronnie i wyciągnął wnioski nieuprawnione. Sąd dopuścił się przewlekłości przy rozpoznaniu wniosku powoda o zabezpieczenie jego roszczenia, przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego, zwłaszcza jak chodzi o przekazanie akt sprawy do Sądu Apelacyjnego. W ten sposób doszło do naruszenia praw powoda do obrony jego interesów.

Powód zakwestionował następnie ustalenia Sądu Okręgowego w części dotyczącej zasądzonych na rzecz powoda w innej sprawie cywilnej kosztów procesu w wysokości 240 zł. Ustalenia Sądu o potrąceniu tej kwoty z zaliczkami na wyjazd służbowy powoda do W. nie są prawdziwe. Otrzymane od pozwanego 500 zł na ten wyjazd powód wydał na swoje utrzymanie w W.. Sprawę rozwiązania umowy o współpracę z dnia 17 października 2001 roku Sąd Okręgowy ocenił jednostronnie na niekorzyść powoda i niezgodnie z zasadami doświadczenia życiowego. Ponieważ przedmiotowa umowa była umową współpracę, a nie umową o pracę, zastosowanie dla oceny projektów wykonanych przez powoda na rzecz pozwanego ma ustawa o prawie autorskim. Powodowi należy się wynagrodzenie zarówno za reklamy do „Gazety (...)” jak i za pomysł tzw. „(...)”, jak również za zaprojektowaną przez powoda tablicę reklamową, która od 13 lat wisi na ścianie budynku przy ul. (...) w K.. Sąd niewłaściwie ocenił, że powyższe, zrealizowane przez powoda, projekty nie noszą cech utworu. Sąd Okręgowy bezpodstawnie dał wiarę pozwanemu, jakoby powodem niezawarcia umowy o pracę z powodem, były wygórowane roszczenia finansowe powoda. Na okoliczność, że jego roszczenia nie były wygórowane powód wniósł o dopuszczenie ówczesnych list płac pracowników. Ponadto pozwany zatrudnił pracownicę, miała pomagać powodowi, tymczasem okazało się, że osoba ta nagrywała różne informacje, a następnie, kiedy nie doszło do przyjęcia powoda do pracy, zajęła jego miejsce. Powód miał zostać przez pozwanego zatrudniony na mocy umowy o pracę na stanowisku kierownika działu morskiego o ile umowa o współpracę zostanie za zgodą obu stron rozwiązana. Dlatego też powód wyraził zgodę na rozwiązanie w/w/ umowy z dnia 17 października 2001 r, w trybie warunkowym. Pozwany jednak oszukał powoda, odmawiając przyjęcia go do pracy bez żadnego uzasadnienia.

W piśmie procesowym z dnia 2 maja 2014 r, powód domagał się, by Sąd rozpoznający sprawę niniejszą wyłączył i zwrócił do właściwego sądu akta sprawy karnej XIVK 772/06/S, albowiem powód „nie figuruje w kartotece karnej” a akta te są niepotrzebne na co bezskutecznie zwracał uwagę Sadowi I instancji. Powód ponadto powtórzył dotychczas podnoszone zarzuty i twierdzenia.

Apelacja powoda zmierza do zmiany zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa.

SĄD APELACYJNY ZWAŻYL CO NASTĘPUJE.

Apelacja powoda jest oczywiście bezzasadna.

Sąd Okręgowy w oparciu o dowody z dokumentów i dowody osobowe prawidłowo ustalił fakty mające znaczenie dla dokonania oceny roszczeń powoda na gruncie obowiązujących przepisów prawa materialnego. Prawidłowo Sąd

Okręgowy ustalił fakt zawarcia przez strony w dniu 17 października 2001 roku umowy o współpracę, na mocy której pozwany, prowadzący wówczas działalność gospodarczą pn. Biuro (...) zlecił powodowi, prowadzącemu wówczas działalność gospodarczą pn. R., prowadzenie działalności polegającej na organizacji sprzedaży biletów promowych i wycieczek morskich oraz prowadzenia promocji tej działalności, za wynagrodzeniem ryczałtowym w wysokości 1500 zł miesięcznie. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił też treść oświadczeń złożonych przez obie strony w dniu 2 października 2002 roku.

Powód w zasadzie nie kwestionuje powyższych faktów, nie zgadza się natomiast z ich materialno prawną oceną, przedstawioną przez Sąd Okręgowy w obszernym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W pierwszej kolejności powód podtrzymuje twierdzenie jakoby warunkiem rozwiązania umowy o współpracę z dnia 10 października 2002 r było zawarcie przez pozwanego z powodem kolejnej umowy, tym razem umowy o pracę. Jeśli zatem – wywodzi powód – umowa o pracę nie została zawarta, umowa z dnia 17 października 2001 r pozostaje w mocy a powodowi należy się wynagrodzenie. Jest to twierdzenie niemożliwe do zaakceptowania, już to w świetle literalnej treści oświadczeń, złożonych przez obie strony w dniu 2 października 2002 roku. Treść ta pozwala zaaprobować bez zastrzeżeń stanowisko Sądu Okręgowego, który wskazał, że powód złożył pozwanemu na piśmie ofertę rozwiązania umowy współpracy a pozwany ofertę tę przyjął. Poza twierdzeniami powoda brak dowodów na to, że warunkiem od którego zależał skutek prawny w postaci wygaśnięcia umowy z dnia 2 października 2002 r było wcześniejsze zawarcie przez strony umowy o pracę. Istnienia takiej woli stron przeczy nie tylko bezwarunkowa treść oświadczeń woli z dnia 2 października 2002 r (k. 35) ale również późniejsze zachowanie stron, które zaprzestały współpracy. Powód przez kolejne 9 lat nie domagał się od pozwanego wykonania umowy z dnia 17 października 2001, nie podnosił też w związku z tym względem pozwanego żadnych roszczeń finansowych, w szczególności o zapłatę wynagrodzenia – co wydaje się oczywiste, skoro nie świadczył już na rzecz powoda obowiązków przewidzianych umową, a ponadto, rozwiązując umowę zrzekł się jakichkolwiek roszczeń z niej wynikających. Oczywistą i jedyną przyczyną wystąpienia z rozpoznawanymi w tym procesie roszczeniami było wszczęcie przez pozwanego postępowania egzekucyjnego przeciw powodowi, w oparciu o objęty pierwszym z żądań pozwu tytułem wykonawczym.

Dlatego też Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że nie istnieje roszczenie o zapłatę skapitalizowanego wynagrodzenia ryczałtowego z umowy współpracy. Wbrew aktualnym twierdzeniom powoda umowa została skutecznie rozwiązana, ponadto przez wszystkie lata objęte żądaniem powód nie wykonywał umowy, pozwany nie uzyskiwał więc świadczenia wzajemnego za które miałby zapłacić.

Powód w dalszej części wywodów apelacyjnych kwestionuje przyjęcie przez Sąd Okręgowy, iż materiały reklamowe, w tym plansza umieszczona na ścianie budynku przy ul. (...) w K., nie stanowią utworu w rozumieniu art. 1 ustawy o prawie autorskim. Sąd Apelacyjny podziela tę ocenę. Należy dodatkowo przypomnieć, że w umowie z dnia 17 października 2001 r powód zobowiązał się względem pozwanego do prowadzenia promocji działalności, którą on sam określa jako „(...)”, a która polegać miała na sprzedaży biletów promowych i wycieczek morskich. Powód, w ramach umowy, był zatem zobowiązany do podejmowania działań promocyjnych i był za to wynagradzany. Wytworzenie przez powoda środków promocyjnych (np. plansz reklamowych) stanowiło wykonanie obowiązków umownych. Środki te przechodziły na własność pozwanego, niezależnie od tego, czy można by im przypisać cechy utworu, czy też nie. Pozwany korzystał z przedmiotowej planszy (k. 44) w formie i w celu w jakim została wykonana przez powoda i czynił to za zgodą powoda. Nie wykorzystywał planszy czy też innych środków reklamowych na innych polach eksploatacji, niż te, na które powód wyraził zgodę w 2002 roku. Powód otrzymał już stosowne wynagrodzenie, domaganie się dalszych kwot z tego tytułu nie może odnieść rezultatu.

Brak jest wreszcie podstaw do zakwestionowania przyjęcia przez Sąd I instancji, że wierzytelność w kwocie 240 zł, z tytułu kosztów procesu zasądzonych od pozwanego na rzecz powoda w sprawie IC 466/99/S, została umorzona wskutek potrącenia z wzajemną wierzytelnością pozwanego względem powoda, z tytułu nierozliczenia zaliczek przekazanych powodowi, w związku z wyjazdem służbowym do W.. Brak podstaw by obecnie kwestionować prawdziwość zeznań pozwanego w tym przedmiocie, które Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne i wziął za podstawę ustaleń faktycznych prowadzących do oceny, że doszło do potrącenia, a w konsekwencji do umorzenia wierzytelności

powoda. Potwierdzeniem prawdziwości zeznań pozwanego w tym przedmiocie jest dokument znajdujący się w aktach sprawy IC 466/99/S (k.28).

Zupełnie bezprzedmiotowe są te zarzuty powoda, które dotyczą sposobu procedowania Sądu jak chodzi o postępowania zabezpieczające. Żadnego znaczenia nie mają też uwagi powoda odnoszące się do akt postępowania karnego w sprawie XIV K 722/06/S, skoro materiał zawarty w tych aktach nie stanowił podstawy ustaleń faktycznych w sprawie.

Jak z tego wynika zarzuty zawarte w apelacji powoda są bezzasadne. Wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy. Niezależnie od poczynionych wyżej uwag Sąd Apelacyjny uznaje za własne wszystkie ustalenia faktyczne Sądu I instancji, podziela też w całości ocenę prawną przedstawioną przez ten Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, również jak chodzi o brak podstaw do zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania czy też co do częściowego odrzucenia pozwu.

Podstawę oddalenia apelacji powoda stanowi przepis art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zasadzie art. 98 § 1i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Wysokość podlegającej zwrotowi opłaty adwokackiej określono na zasadzie § 6 pkt 7 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U. z 2013 r, poz. 461).